

Arrest

nr. 54 270 van 11 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard,

aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 september 2010. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 werd ingediend door :

E.F., M. (R.R.: 000)

Nationaliteit: Marokko

Geboren te (...)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wil zich beroepen op punt 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene hier aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Verder beroept betrokkene zich eveneens op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 02.10.2009 bij de firma (...) BVBA met een looptijd van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1360,85 euro bruto per maand. Het wettelijk bepaalde minimummaandloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 49 jaar oud; 01.01.1961) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, een uitgebreide vrienden –en kennissenkring zou hebben en volledig geïntegreerd zou zijn, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich altijd goed gedragen zou hebben dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de verwijzing naar de andere prangende humanitaire situatie betreft, deze wordt niet aangetoond en kan dan ook niet weerhouden worden.”

Op 17 september 2010 wordt verzoeker ter kennis gebracht van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in het eerste en enig middel het volgende aan:

“Schending van artikel 9 bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, van de artikels 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidbeginsel.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat betrokkene niet beantwoordt aan de vereiste van punt 2.8 A van de vernietigde instructie.

Terwijl het al tegenstrijdig is dat men zich op een vernietigde instructie kan beroepen om een aanvraag tot machtiging te weigeren.

Terwijl het wel zo is dat verzoeker aantoont dat hij meer dan 5 jaar in België verblijft en hier volledig geïntegreerd is. Dat het dus niet volstaat te verwijzen naar enkele technische criteria van een omzendbrief die vernietigd werd en geen enkele wettelijke waarde heeft; dat de bestreden beslissing dus nalaat om op enige andere redelijke motieven de machtiging van verblijf omwille van lang verblijf en verregaande integratie te weigeren; dat dit gelijk staat aan een gebrek aan motivering.

Doordat de bestreden beslissing ten onrechte verwijst naar de vernietigde instructie wat criterium 2.8 B betreft.

Dat in hoofdorde eveneens wordt opgemerkt dat verwijzing naar een vernietigde instructie niet aanvaardbaar is in het kader van een correcte en afdoende motivering.

Dat men niet kan volstaan met verwijzing naar technische criteria van een omzendbrief die vernietigd werd en geen enkele wettelijke waarde heeft; dat de bestreden beslissing dus nalaat om op enige andere redelijke motieven de machtiging van verblijf omwille van mogelijkheid tot werken te weigeren; dat dit gelijk staat aan een gebrek aan motivering.

Dat hoe dan in ondergeschikte orde gesteld wordt dat ook de verwijzing naar een tekort van 27,49 euro op het minimummaandloon in het onderschreven arbeidscontract volkomen absurd is, nu duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk aan een volwaardig arbeidscontract kan geraken. Dat hij trouwens in bijlage het nieuwe arbeidscontract, met dezelfde werkgever, bijvoegt (stuk 3).

Dat immers bovendien de op punt gestelde procedure in casu voorziet dat indien er kan geregulariseerd worden op basis van werk, verweerster een brief stuurt met een uitnodiging aan betrokkene om zijn aanvraag van arbeidskaart in goede orde in te dienen bij de bevoegde diensten.

Dat dus pas op dat ogenblik moet blijken dat dat contract inderdaad voldoet aan de vereisten.

Wel is het zo dat de verregaande integratie van verzoeker en zijn werkwillegheid niet kan betwist worden, en ook niet betwist wordt.”

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ontvankelijkheid doch ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker niet aantoont vóór 18 maart 2008

gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of vóór 18 maart 2008 een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen; dat hij geen arbeidscontract voorlegt die voldoet aan alle vooropgestelde voorwaarden en dat de elementen aangaande de integratie niets afdoen aan het hiervoor gestelde.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. In het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoekers aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494).

Verzoeker heeft in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 december 2009 beroep gedaan op *“punt 2.8.B, de duurzame lokale verankering, tewerkstelling en minstens verblijf sedert 31.03.2007 minstens op prangende humanitaire situaties;”*.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot deze elementen ‘ten gronde’ het volgende:

“Betrokkene wil zich beroepen op punt 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene hier aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Verder beroept betrokkene zich eveneens op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 02.10.2009 bij de firma (...) BVBA met een looptijd van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1360,85 euro bruto per maand. Het wettelijk bepaalde minimummaandloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 49 jaar oud; 01.01.1961) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009. (...)”

Waar verzoeker stelt dat hij aantoon meer dan 5 jaar in België te verblijven en beantwoordt aan de vereiste van punt 2.8.A, berust verzoekers grief op een verkeerde lezing van de motieven in de beslissing.

Verweerder motiveert dat verzoeker geen wettig verblijf kan aantonen in België vóór 18 maart 2008, noch een geloofwaardige poging daartoe heeft ondernomen voor die datum. Er moet worden benadrukt dat verweerder bij de beoordeling van de elementen ‘ten gronde’ van de aanvraag, met name of verzoeker in aanmerking komt om gemachtigd te worden voor een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en aldus een ruime beoordelingsmarge. Verweerder motiveert dat de instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alhoewel deze is vernietigd door de Raad van State, de criteria zoals beschreven in die vernietigde instructie toch zal blijven toepassen, in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid. Bijgevolg stelt verweerder in de bestreden beslissing dat de elementen ‘ten gronde’ worden getoetst aan de criteria zoals beschreven in de vernietigde instructie om te oordelen of een machtiging tot verblijf kan worden toegestaan al dan niet. Criterium 2.8.A in de vernietigde instructie bepaalde het volgende:

“Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dan minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 (de datum van het regeerakkoord) gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Waar verweerder aldus in de bestreden beslissing vaststelt dat *“betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene hier aanwijzingen van terug te vinden”*, wordt door verweerder niet betwist dat verzoeker een verblijf van meer dan 5 jaar in België aantoon. Verzoeker betwist echter evenmin dat hij geen wettig verblijf voor 18 maart 2008 had of een geloofwaardige poging daartoe heeft ondernomen.

Verzoeker stelt vervolgens met betrekking tot criterium 2.8.B in de vernietigde instructie dat een tekort van 27, 49 euro op het minimumloon volkomen absurd is en dat hij thans een nieuw arbeidscontract, met dezelfde werkgever bijvoegt waaruit blijkt hij wel degelijk aan een volwaardig arbeidscontract kan geraken. Bovendien stelt verzoeker dat pas wanneer verweerder een brief verstuurt hij een arbeidskaart

kan aanvragen en dat bijgevolg pas op dat ogenblik moet blijken of het contract inderdaad voldoet aan de vereisten.

Criterium 2.8.B van de vernietigde instructie bepaalde het volgende:

“Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”

Waar verweerder aldus in de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker een arbeidscontract voorlegt waarvan *“Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1360,85 euro bruto per maand. Het wettelijk bepaalde minimummaandloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 49 jaar oud; 01.01.1961) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.”*, toont verzoeker niet aan dat het motief kennelijk onredelijk is. Waar verzoeker stelt dat een tekort van 27, 49 euro *“volkomen absurd”* is, merkt de Raad op dat een willekeurige toepassing van de voorwaarden van het wettelijk bepaalde minimumloon niet kan worden toegelaten op grond van het zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel. Bovendien bevestigt verzoeker dat het loon minder was dan het wettelijk minimumloon. Verzoeker verwijst naar een nieuw arbeidscontract gedateerd op 25 augustus 2010 doch uit het administratief dossier blijkt niet en verzoeker toont evenmin aan dat verweerder kennis had van dit arbeidscontract en er rekening mee kon houden op het ogenblik van de bestreden beslissing van 26 augustus 2010.

Waar verzoeker verwijst naar de ‘voorzien procedure in verband met de arbeidskaart B’ stelt de Raad vast dat verweerder dient te onderzoeken of de aanvraag in aanmerking komt voor punt 2.8.B. In de *“Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3^e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet”* werd het volgende bepaald:

“Onder in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.8.B moet worden verstaan, de aanvraag:

-die ingediend werd tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en die alle nodige documenten bevat, waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract zoals hierboven beschreven (...).”

In de *“Verduidelijkingen”* stond in verband met het model-arbeidscontract het volgende vermeld:

“-Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.

-Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijk minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten.”

Vervolgens stelt de Raad vast dat indien verweerder oordeelt dat er wel degelijk wordt voldaan aan de voorwaarden (zie hoger) om in aanmerking te worden genomen op grond van punt 2.8.B, verweerder dit meedeelt bij aangetekende brief aan verzoeker. In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift moet het voorgelegde arbeidscontract voldoen aan de voorwaarden van een ‘behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract’ van een bepaalde minimumduur met een bezoldiging gelijk aan het wettelijk minimumloon, alvorens verweerder een aangetekende brief kan versturen aan verzoeker ingevolge van dewelke hij gemachtigd wordt tot verblijf onder opschortende voorwaarde dat een arbeidskaart B wordt toegekend.

Waar verzoeker stelt dat zijn verregaande integratie en werkwilgheid niet kan worden betwist, stelt de Raad vast dat verweerder de integratie-elementen toetst aan de criteria zoals beschreven in de vernietigde instructie. Verweerder stelt vast dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van 2.8.A en 2.8.B van de vernietigde instructie. *“Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”* Bijgevolg oordeelt verweerder dat de aangehaalde elementen ‘ten gronde’ niet verantwoord zijn om de machtiging voor een verblijf in België te verlenen. De Raad stelt vast dat de

integratie-elementen zijn onderzocht en beoordeeld binnen de ruime appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Verzoeker toont niet aan dat de beoordeling van de 'integratie-elementen' door verweerder kennelijk onredelijk is en dat verweerder het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van deze integratie-elementen door verweerder volstaat niet om de motieven te weerleggen.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatsecretaris op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maakt verzoeker in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt hij een schending van de door hem aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Waar verzoeker van mening is dat de bestreden beslissing disproportioneel is, merkt de Raad op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Zoals hoger al uiteengezet, werd het onderzoek zorgvuldig uitgevoerd en werd de bestreden beslissing in alle redelijkheid genomen. De bestreden beslissing kan niet onwettig bevonden worden. Het proportionaliteitsbeginsel en redelijkheidsbeginsel zijn niet geschonden.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN